

BEN ÖYKÜLERE İNANIRIM

Habib Bektaş

Delidolu

Deji

Habib Bektaş

Manisa'nın Salihli ilçesinde doğdu. Türkiye'de ve Almanya'da şiir, öykü, roman ve tiyatro oyunu türünde birçok kitabı yayımlandı. İnkılâp Roman Ödülü'ne değer görülen *Gölge Kokusu* adlı romanı *Eylül Fırtınası* adıyla Atıf Yılmaz tarafından sinemaya uyarlandı. Türk Dil Derneği Ömer Asım Aksoy Ödülü'ne değer görülen romanı *Cennetin Arka Bahçesi* Yunancaya çevrilerek Atina'da yayımlandı. Türkiye'de ve Almanya'da oyunları sahnelendi. 2005 yılında Yüksel Pazarkaya ile Almanya'da Sardes Yayınevi'ni kurdu. 2009 yılına kadar faaliyet gösteren yayınevi, Haldun Taner, Gülten Akın, Necati Tosuner, Semih Poroy gibi çağdaş Türk yazar ve sanatçılarının eserlerini yayımlamıştır. Yazar, Erlangen ve Salihli'de yaşamaktadır.

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Öykülerle Atasözleri Söz Kulağa Yazı Uzağa (öykü)

Öykülerle Deyimler Uzun Lafın Kısası (öykü)

Tombik Balık (roman)

Bakboklar 1 (roman)

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Dedemin Cenneti (öykü)

Kaybolmasınlar Diye (öykü)

Cennetin Arka Bahçesi (roman)

Gâvur İmamdan Çakır'ın Romanına (roman güncesi)

Gölge Kokusu (roman)

© 2001, Habib Bektaş
© 2016, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

ISBN: 978-605-5060-35-0

Birinci Baskı: 2001
(İlk baskı Can Yayınları tarafından yapılmıştır.)
İkinci Baskı: Mart 2016 (2000 adet)
(Gözden geçirilmiş baskıdır.)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Yayına Hazırlayan: Ayşegül Utku Günaydın
Düzeltilen: Hülya Dayan
Kapak Görseli: ETIENjones/Shutterstock.com

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

BEN ÖYKÜLERE İNANIRIM

Habib Bektaş

De/i

İçindekiler

Önsöz	9
Eskiyen Duygular	11
Aşkın Dili	13
Aşk ve Ölüm	15
Tanınmak	17
Ak Saçlı Adam	18
Ben Öykülere İnanırım	20
Balkon	23
Deniz Çağırınca	26
Kırmızı kız	28
Uzak	36
Bıçak	38
İyilik ve Kötülük	40
Nar Çiçeği	42
Güler	44
Ben	49
Ölümü Tanımak	50
Sanki Annesi	51
Leylak Renginde ve Hüzünlü	54
Gece	56
Korku	57
Suskunluğun Kokusu	59
Soru	62
Horoz	64
Sinekler	66
Kemer	70
Yakı	72
Şeytana Tapınma	78
Boncuk	84
Her Derde Deva, Masal	87
Rahman	89
Yüzyıldan Yüzyıla	96
Söz	100
Göçmen	101
Sara	105
Fotoğraf	118

Önsöz

Habib Bektaş, yılların deneyimine sahip, usta bir yazar. Bugüne kadar roman, öykü, tiyatro oyunu gibi pek çok alanda ürünler vermiştir. Yersiz yurtsuzluk, göçmenlik, insan olmak, insanca yaşamak konuları üzerine epeyce kafa yormuş, roman ve öykülerinde sırtını bu konulara yaslamıştır. Özellikle de öykülerinde gündelik yaşam içinde duyarsızlaşan, inceliklerini, insancıl değerlerini kaybeden insanı ele almıştır.

Gölge Kokusu ile 1980 sonrası kültürel iklimi bir çocuğun gözünden, çocuk dilini ve dünyasını ustalıkla yansıtarak aktarmıştır Bektaş. Nitekim, kitap hak ettiği değeri bularak 1997’de İnkılâp Kitabevi Roman Ödülü’nü almış, Atif Yılmaz tarafından *Eylül Fırtınası* adıyla sinemaya da uyarlanmıştır. *Cennetin Arka Bahçesi* ile yerinden, yurdundan koparılanın, rahmetli Sennur Sezer’in deyişiyle “insanca yaşamayı özlemenin romanı”nı yazmıştır. Romanlarının yanı sıra Bektaş, kısa öykü türünün de olanaklarını iyi değerlendiren bir yazar. Okurunu kısa sürede yakalamayı, minimal öykülerinin tokat gibi çarpan etkisiyle ansızın vurmaya başarır.

Yıllar önce öykülerini sınıfta öğrencilerimle okurken bir gün Habib Bektaş’la tanışıp editörü olacağım aklımın ucuna bile gelmezdi. Türkçe edebiyatta kısa öykünün iyi örnekleri olarak Bektaş’ın *Ben Öykülere İnanırım*’dan birkaç öykü okuyup tartışmışızdır. Bu kitaptaki bazı öyküler yeni yetişen neslin öykü türünü sevmesine ne kadar büyük katkı sunabileceğini bana bizzat deneyimletmiştir.

Kitabın yayımlanma ve Bektaş'la çalışma sürecimizden söz etmek gerekirse ilk baskısını 2001'de yapan kitabı, yeniden yayıma hazırlarken birtakım değişiklikler yapmaya karar verdiğimizizi ve bu amaçla kolları yeniden sıvadığımızı belirtmem gerekiyor. Yeniden gözden geçirilmiş bu baskıda bazı öyküleri dışarıda bırakma kararı aldık, bazı öyküleri revize ettik. Çıkan öykülerin yerine ise yedi yeni öykü girdi. "Aşkın Dili", "Ben Öykülere İnanırım", "Ak Saçlı Adam", bende yıllar önce okuduğumda da yer etmiş, inceliği, insani olanı, yalnızlığı ve yabancılaşmayı ele alan öyküler. Okurunun kalbine dokunmayı ve sızlatmayı gerçekten de başarıyorlar. Kabaca iki bölüme ayrılacak kitabın ikinci kısmında ise göçmenlik, aile ilişkileri, varoluşsal hesaplaşmalar, geçmişle yüzleşme gibi temalara odaklanıyor Bektaş. Kitaba yeni giren öykülerden "Sara", okurken kalbinizi sızlatacak biraz da incitecek belki. "Uzak", "İyilik ve Kötülük", "Ben" ve "Korku" öyküleri ise az sözle anlatılan, içeriği yoğun, incedikli ve derin öyküler. Bektaş, kısa öykülerinde şiir diline yaklaşıyor ve zihne kazınacak tümceler ve güçlü görsel imgeler sunuyor okuruna.

Ben Öykülere İnanırım, Timuçin Özyürekli'nin deyişiyle, "Okuyanı taraf olmaya, kalplerini öykülerde yer alan kahramanların yanlarına koymaya zorluyor" ve okuruna şiirsel söylemi yakalamış, zengin bir dünya vad ediyor.

Ayşegül Utku Günaydın
Şubat 2016

Eskiyeu Duygular

Önce küçük kız koştı pencereye, sonra büyük. Savrulan kar taneçiklerine baktılar. Küçük kız ıgık ıgıgıa bağırdı: “Kar! Kar yağıyor!..” Büyük kız cama dayadı burnunu. Fısıldar gibi, kışkirtici konuştu: “Kardan adam yapalım!” Küçük kız takılmış bir plak gibi aynı sözcükleri yineliyordu: “Kardan adam yapalım, kardan adam yapalım...”

Koltukta uyuklayan adam, iki küçük kızın sevincini görmedi. Konuşulanları duymuştu ama:

“Hele kar tutsun bakalım,” dedi bezgin bir sesle.

Kadının elindeki örgü şişleri durdu. Gözlerini ovuşturan adama döndü. Adam bir sisin ardındaydı. Gözlerini kısıtı kadın; özenle, inatla baktı. Yok, kesin çizgileriyle göremiyordu adamı. Gördüğü, koltuktan ayırt edilemeyen kirli, şekilsiz bir beyazlıktı. Beyaz bile denemezdi, renksiz bir görüntü. Çocuklara baktı bu kez, güldü yalancıkta.

Adam, aynı bezgin sesle, “Her gün bir ötekinin eşi,” dedi, kendi kendine konuşur gibi.

Kadın kalkıverdi ayağı. Sanki sırtından çok ağır bir yükü indirmişti:

“Ama kar yağıyor!”

Adam bakmadı kızlarıyla birlikte cama burnunu dayamış kadına. Kadının solgun yanaklarının pembeleştiğini görmedi.

“Kar, evet kar, yağıyor. Bir şey değişmez ki! Kar bu, bugün var, yarın yok.”

Adam oturduğu yerden kalktı sallanarak. Televizyonu açtıktan sonra gömüldü yine koltuğuna.

Kadın pencereye sırtını döndü. Adamın oturduğu koltuğa baktı, adamı görmeye çalıştı, adamı aradı son bir umutla. Yok, ses koltuktan geliyordu ama kadın, adamı göremiyordu. Bunca yıldır ev, eşyalar bildikleştikçe, ikisi arasındaki alışkanlıklar çoğaldıkça, birbirlerini görmeleri güçleşmişti.

Çocuklara döndü kadın yine; ilk kez görüyormuş gibi baktı kızlarına. Sarıldı, öptü ikisini de, kendi çocukluğunu öper gibi; acıdı onlara, kendine acır gibi.

Çocuklar sokağa bakıyorlardı, savrulan kar taneciklerine.

Kadın, koltukta kaybolan adamı aramadı o günden sonra. Sokağa baktı kızlarıyla. Ve yeni insanlar gördü, o güne kadar görmediği.

Aşkın Dili

Bir resim sergisinin açılışında karşılaştılar. İlk kez görüyorlardı birbirlerini. Kadının yanında kocası vardı. Adam yalnızdı.

Sanki sözleşmişler gibi ikisi de aynı tablonun önünde durdular. Alışılmışın dışında küçücük bir yağlıboya çalışmasıydı bu. Resimde ilk göze çarpan şey, binicisiz bir siyah attı. Bozkırın ortasında at. Bozkırın bitiminde (belki de başlangıcında) yükselen sıradağlara doğru uzanmıştı. Koşmuyordu da, dağların doruklarına sıçramak istiyordu sanki. Bozkır, bir ölüm yalnızlığını çağırıştırıyordu: griye dönük bir kirli sarı. Dağlarsa, yeşil, mavi ve beyaz karışımı bir bilinmez sonsuzluk.

Kadının kocası, sakalları ak ressamla (saçları simsiyahtı ressamın) bağırarak, senli benli sohbet ediyordu:

“Kardeşim, bu ne karamsarlık yahu!”

Kadını ürpertti bozkır. Adam ata baktı, bir şeyleri özleyerek.

İkisi de aynı anda döndüler birbirlerine. Sözcükler sese dönüştümediyse de unuttuğunu sandığı duygularını anlattı kadın, bakışlarıyla. Adam da bakışlarıyla yanıtladı kadını:

“Anlıyorum, ben de unutmamışım...” Başını öne eğdi sonra.

Bir gün sonra galerinin önünde buluştular. Öyle sözleşmişlerdi, kendi dillerince. Önlerine çıkan ilk kahveye girdiler. Kırık dökük de olsa, konuşmayı denediler, bir gün önceki gibi:

“Çok bekledin mi?” dedi adam.

Kadın, adamın gözlerine baktı, hiçbir şey anlamamış.

Konuşulmadı.

Nice sonra kadın denedi konuşmayı, bir gün önceki gibi:

“Ömrüm beklemekle geçiyor!”

Adam, kadının gözlerine baktı, hiçbir şey anlamamış.

Tam o anda hoyrat bir arabesk müzik her ikisini de susturdu.

Büyü bozulmuştu. Bakışlarıyla konuşamıyorlardı artık. Bir gün sonra buluşmak için sözleştiler (mi?).

Nerede buluşacaklarını adam da unutmuştu, kadının unuttuğu gibi. İstanbul büyük kent.

Habib Bektaş

BEN ÖYKÜLERE İNANIRIM

“Uzaklara gitsek,” dedi kadın, “insanların bizi tanımadığı yerlere?”

“Neden?” dedi adam.

Umutlandı kadın:

“Her şeye yeniden başlayabiliriz, bizi tanımıyorlar ya!”

“Öyleyse burada da kalabiliriz,” dedi adam.

Kaybolmasınlar Diye, Gölge Kokusu, Cennetin Arka Bahçesi gibi yapıtlarıyla tanıdığımız ödüllü yazar Bektaş’tan kadın erkek ilişkileri, yabancılaşma, duyarsızlaşma ve göçmenlik üzerine bir öykü seçkisi: *Ben Öykülere İnanırım*.

Bektaş’ın anlık, okuruna tokat gibi çarpan minimal öyküleri, gündelik yaşamın içinde duyarsızlaşmaya ve inceliklerini yitirmeye başlayan insanı ele alıyor.

“Habib Bektaş, kısa öykünün olanaklarını zorlayarak anlatımın, sözün özüne ulaşmış... Şiirsel söylemi yakalamış.”

Timuçin Özyürekli, Cumhuriyet Kitap

ISBN 978-605-5060-35-0

9 786055 060350

www.delidolu.com.tr

[f/delidolu](https://www.facebook.com/delidolu) [@delidolukitap](https://www.instagram.com/delidolukitap)
[@delidolukitap](https://www.twitter.com/delidolukitap)

Deli